Свака сличност...

Пише: Воја Жанетић
уторак, 01 децембар 2009 13:59

(Вечерње новости, 28.11.2009)

Добар дан, моји српски пријатељи.

Моје име је Мунтазер ал-Зеиди, рођен сам у Ираку, 16. јануара 1979. године, у Садру, предграђу Багдада. Имам двособни стан у центру нашег главног града, у коме живим неожењен. Шиитски сам муслиман, ирачке националности, а од своје 24. године радим као новинар у сателитској телевизији „Ал-Багдадија“. Моја земља је, као што знате, од 9. маја 2003. године фактички под управом оружаних снага Сједињених Америчких Држава. Четворица колега са моје телевизије убијени су у 2006. и 2007. години.

У својој земљи сам веома популаран, још од времена када сам објавио телевизијску репортажу о девојчици Захри (на арапском ово име значи „Бели цвет“), коју су убиле окупационе снаге док се враћала кући из школе. Да ли због те репортаже или других многобројних телевизијских прилога које сам објавио на тему страдања моје земље током окупације, тек током мог радног века два пута сам био хапшен од стране америчких војника, а 16. новембра 2008. непознати људи су ме киднаповали, тукли, испитивали и држали везаног следећа три дана, без хране, воде и права на тоалет.

Вама, мојим српским пријатељима, вероватно сам постао познат тек 14. децембра прошле године, када сам током посете тадашњег америчког председника Џорџа Буша Ираку, а током конференције за штампу и уз узвик „Ово је опроштајни пољубац од ирачког народа за тебе, псето!“, на њега бацио ципелу. Потом сам био дивљачки пребијен и стављен у притвор (не знам тачно којим се редом то дешавало), а на суђењу сам рекао да ме је на бацање ципеле потакао Бушов безосећајни и бездушни осмех током конференције за штампу. Врховни суд Ирака смањио је моју казну на годину дана, а пуштен сам на слободу у уторак, 15. септембра ове године. После тога неко време провео сам на лечењу повреда које сам добио у затвору. Лечим зубе, леђа и још неке делове тела, што и није много, с обзиром на то да су ме тукли сноповима каблова за струју и гвозденим палицама, те потапали голог у хладну воду. „Ја сам на слободи, а моја земља и даље у затвору“ - изјавио сам недавно.

Разлог зашто вам све ово пишем, моји српски пријатељи, јесте вест коју сам чуо: једна посланица вашег парламента бацила је ципелу на потпредседницу ове институције, ваљда по угледу на оно што сам ја учинио. Пошто се очигледно намеће потреба за неким поређењем, дозволите да вас, као починилац оригиналног акта, упознам са следећим:

Ваша земља, пет пута мања по величини и броју становника, а без нафтних извора испод свог тла, није окупирана од стране ниједне велике силе. Сем што ми имамо релативно аутономни Курдистан, а ви ћете сада имати релативно још аутономнију Војводину, тешко да нам и земље имају ичег заједничког. Дозволићете да оно поређење Слобе и Садама више схватам као виц, него као разумну сличност...

Оно што ваша потпредседница парламента и Џорџ Буш, можда, могу да имају заједничко јесте то што се баве политиком, разумеју и говоре енглески језик, те припадају истој врсти сисара.

Разлог зашто ја бацам ципелу на америчког председника пред очима целог света и разлог зашто то чини ваша посланица пред очима својих двадесетак поспаних колега, немају ничег заједничког.

Моја ципела нема штиклу и коштала је далеко мање. Моју ципелу је један саудијски бизнисмен хтео да откупи за 12 милиона долара, али су је Американци уништили („тражили експлозив у њој“ - кажу). Ви 12 милиона долара једва и за НИС можете да добијете, како ствари однедавно стоје.

Из свих ових разлога, најљубазније молим целокупну докону јавност ваше земље, политичаре препоносне што прате светске трендове, спинере који једва чекају нову у низу афера, као и остале многобројне заинтересоване, да не обезвређују све што сам својом ципелом постигао и све што она симболички представља за читав свет, а поготово за мој народ и моју окупирану земљу. Постоје други делови одеће и други предмети којима се међусобно можете гађати, постоје други разлози због којих ципеле можете оправданије бацати једни на друге, постоје многи значајнији људи на које ципела може да се баци (сад су вам били Бајден, Брамерц, Медведев...). Све сте могли, али нисте, него сте оно што сам ја радио копирали на овај бесмислен и недостојан начин. Ја сам у најмању руку погођен овим јадним девалвирањем свега оног што сам ја својим

гађањем постигао. Ви, видим, нисте ничим погођени. И да могу, сад бих вас све гађао.

Него, греота ципеле.